

– Draga moja Heidi, zašto mi to ranije nisi rekla? – vikne baka. – Dobro da si me podsjetila. Kada nam dragi Bog učini dobro, odmah se moramo sjetiti onih kojima je teško. Smjesta ćemo poslati brzojav u Frankfurt. Još danas neka Rottenmeierova pošalje krevet. Za dva dana mogao bi već biti tu. Neka baka u njemu lijepo spava!

Heidi je veselo skakutala amo-tamo. Ali iznenada zastane i reče: – Sada moram brzo do Petrove bake. Inače će se opet bojati jer me već dugo nije bilo kod nje.

I tu stara gospođa Sesemann odluči da svi zajedno odu u posjet Petrovoj baki. Put do Petrove kolibe za Klaru je još bio predug i naporan, pa je djed opet uze na svoje snažne ruke.

Kada su stigli pred kolibu, Brigitta je baš vješala Petrovu košulju.

Baka se još uvijek u sebi pribavljala da će joj ljudi iz Frankfurta oduzeti Heidi. Ali sada je od gospode Sesemann mogla čuti da o nečem takvom ne može biti ni govora. – Naravno da se ne želimo zauvijek rastati od Heidi – dodala je Klarina baka – i zato ćemo njoj i djedu svake godine dolaziti u posjet.

Bokino lice ozarilo se od sreće. S nijemom zahvalnošću neprestano je stezala ruku dobre gospode Sesemann.

Sutradan je došlo vrijeme za rastanak jer su gospodin Sesemann i baka željeli povesti Klaru sa sobom u Frankfurt. Klara je ronila gorke suze, no Heidi ju je tješila: – Ubrzo će opet biti ljeto i ti ćeš ponovo doći k nama, Klara. Tada ćemo svakog dana moći odlaziti s kozašima na pašnjak i veselju ne će biti kraja.

Te riječi malo su utješile Klaru i ona smireno pode s ocem i bakom koji su došli po nju.

Heidi je stajala pred kolibom i mahala im tako dugo dok se poput sićušnih točkica na obzoru nisu stopili s daljinom i nestali.

– Draga moja Heidi, zašto mi to ranije nisi rekla? – vikne baka. – Dobro da si me podsjetila. Kada nam dragi Bog učini dobro, odmah se moramo sjetiti onih kojima je teško. Smjesta ćemo poslati brzojav u Frankfurt. Još danas neka Rottenmeierova pošalje krevet. Za dva dana mogao bi već biti tu. Neka baka u njemu lijepo spava!

Heidi je veselo skakutala amo-tamo. Ali iznenada zastane i reče: – Sada moram brzo do Petrove bake. Inače će se opet bojati jer me već dugo nije bilo kod nje.

I tu stara gospođa Sesemann odluči da svi zajedno odu u posjet Petrovoj baki. Put do Petrove kolibe za Klaru je još bio predug i naporan, pa je djed opet uze na svoje snažne ruke.

Kada su stigli pred kolibu, Brigitta je baš vješala Petrovu košulju.

Baka se još uvijek u sebi pribavljala da će joj ljudi iz Frankfurta oduzeti Heidi. Ali sada je od gospode Sesemann učula da o nečem takvom ne može biti ni govora. – Naravno da se ne želimo zauvijek rastati od Heidi – dodala je Klarina baka – i zato ćemo njoj i djedu svake godine dolaziti u posjet.

Bokino lice ozarilo se od sreće. S nijemom zahvalnošću neprestano je stezala ruku dobre gospode Sesemann.

Sutradan je došlo vrijeme za rastanak jer su gospodin Sesemann i baka željeli povesti Klaru sa sobom u Frankfurt. Klara je ronila gorke suze, no Heidi ju je tješila: – Ubrzo će opet biti ljeto i ti ćeš ponovo doći k nama, Klara. Tada ćemo svakog dana moći odlaziti s kozašima na pašnjak i veselju ne će biti kraja.

Te riječi malo su utješile Klaru i ona smireno pode s ocem i bakom koji su došli po nju.

Heidi je stajala pred kolibom i mahala im tako dugo dok se poput sićušnih točkica na obzoru nisu stopili s daljinom i nestali.